

Poutníkovo poselství.

Takový Poutník přichází s poselstvím a jestli to má být Poutník s velkým P, kéž je jeho poselství dobré. Nechť poučí, povzbudí, potěší, popřeje k výročí, připomene důležité, nechť tedy má všech pět P pohromadě. Někdy se nás lidé ptají, zda máme Poutníka jako věstník pouze pro obec nebo jako nábožensko-filozofickou revue typu někdejšího časopisu Cesta a bohužel přestala vycházet, který unitáře reprezentoval. Jestliže je Poutníkem, má putovat k co nejvíce čtenářům, informovat o programech, výročních členů a nejdůležitějších událostech v obci, ale svým dosahem a významem sdělení či poselství nebýt výhradně církevní tiskovinou obce unitářů.

Má být takový, že i kdyby byl „náhodně“ nalezen někým, kdo se vůbec nezajímá o duchovní cestu a nezná unitářství, aby takový člověk nabyt z každého čísla Poutníka dobrou představu o unitářství a unitářích – o jejich cestě, filozofii, organizaci. To nejen pro naši společnost unitářů jako takovou, ale zvláště proto, aby takový člověk na základě nějaké i třeba dobře míněné jednotlivosti nezavrhl s unitáři i všechny duchovní snahy a náboženství.

Uvědomujeme si, že slovo psané a zvláště to publikované, je slovo závazné, může autorovi a hlavně věci samé způsobit neutuchající ostudu i nehynoucí slávu.

Za novou redakční radu

rev. Jarmila Plotěná

Květinová slavnost brněnských unitářů se koná letošního roku 2003 v pátek 20. června od 17 hodin na Staňkové 18a. Přineste si květinu do společné kytice a pozvěte i své přátele.

Podívej se na slunečnici, na její letní slávu, jak má pevný stonek a zářivou hlavu. Nastavuje slunci všechny svoje listy, buďme jako ona, pevní, krásní, čistí.

KYTIČKA NA CESTU DO ŽIVOTA

Co děláme chceme-li darovat svým přátelům kytičku květin vlastnoručně svázanou? Chodíme po louce nebo kolem květin v zahradě a vybíráme ty nejkrásnější, ladíme barvy a vážeme. A vždy může na louku nebo na zahradu přijít někdo jiný a říct, že ještě ta a tamta květina je krásná a měla být v kytici nebo přijde další a řekne, že by vybral květy úplně jiné a vše uspořádal úplně jinak. Tak nikdy není kytička celou loukou. Jde vždycky o výběr.

Podobně je tomu i s naší unitářskou kytičkou rad do života. A přece se odvažujeme vybrat pro přátele ty květiny, které pomáhaly a stále pomáhají nám. Nejde tedy o pevně stanovené krédo ani neměnné články víry či mantinely životního stylu, kdy je řečeno, že tak a nikdy jinak, protože to praví to či ono Písmo nebo ta či ona autorita, zjevení apod.

Naši kytičku svázala pradávna zkušenost lidí jak jednotlivců i pradávna zkušenost lidského společenství v proměnách času a předávali si ji často tajně a s obtížemi moudří přes generace. Staletími vyzkoušená i vývojem pozměněná přichází k nám a je na nás co si z ní vybereme nebo lépe – jak ji uvedeme do svého života, neboť nejde o zvadlé snítky teorie, ale o čerstvé květy PRAXE.

Zakladatel Unitárie dr. Norbert Fabián Čapek tvořil takovou kytici rad pro přátele každou chvíli, téměř v každém jeho spise najdeme nějaké moudré doporučení nebo příklad k následování. Ne vlastní příklad, nestavěl svou osobu nijak do popředí, ale sám si tvořil sbírku vzorů hodných následování, šťastných, k Věčnosti směřujících povah. Jeho přesvědčení a praktická duchovní cesta obstály v generální zkoušce ke konci jeho pozemského života.

Unitáři svého zakladatele nepovažují za svatého ani za Mistra v orientálním slova smyslu či za vtělené Božství a jeho samého by nic podobného jistě ani nenapadlo. Byl v nejvlastnějším slova smyslu k sobě i jiným poctivým člověkem, právě proto charismatickým. Inspirace a schopnost porozumět lidské duši přichází jako praktický důsledek neosobní životní cesty a sebeobětování. Jeho početné spisy jsou svědectvím vývoje a hledání intelektuálního a náboženského a často i plody duchovních zážitků, inspirace, kterou přál každému člověku, protože stále zdůrazňoval, každý „na ni má“ pro v sobě skrytou a mnohdy lidem zcela neznámou NADĚJI.

Snad právě pro svoji nepatetičnost, nedogmaticčnost, široký obzor, znající a počítající s růzností lidských povah a typů, pro obyčejný a přece křehký přístup k Tajemství bezděčně ukazuje k novému typu zbožnosti. Dr. Tomáš Halík ve své knize rozhovorů „Ptal jsem se cest“ píše o „plaché zbožnosti“ v našem národě. Ano, možná hlas „plaché zbožnosti“, po staletí typické pro české dějiny, zaslechl i Čapek a jeho přátelé. Je možno to snad nazvat také civilním náboženstvím nebo civilní svatostí? Není vyloučeno, že bude ideálem až každý ideál uctíváný v minulosti i negace kdejakého ideálu běžná v přítomnosti zklamou.

„... Zdůrazňuji, že jsou to obyčejně představitelé a v jistém smyslu pachtýři starých, přežilých idejí a systémů, kteří brání novému tvoření. Moje životní zkušenosti mi to

bezpočtukrát potvrdily. Někdo v něčem získá popularity nebo moci. Každé odchylné mínění ohrožuje, zeslabuje jeho popularitu a državu. Silná osobnost mívá strach před jinou silnou osobností, aby s ní nemusela sdílet gloriolu svého postavení.

K tomuto zlořádu napomáhá neblahý zvyk, že z každého nového učení se dělá svátost nedotknutelná.

Považuji proto za svoji povinnost co nejjasněji a nejčastěji zdůraznit, že odlišnost Svobodného bratrství není v tom, co okamžitě máme, nýbrž jak to máme, jak na každou pravdu pohlížíme. My více okoušíme to tvoření nových hodnot, ten zápas o nové dobro, tu činnost objevovatele a obdivovatele než cokoliv jiného.“

Jedním ze základních unitářských principů, který se připomíná i v názvu našeho společenství a z něhož lze odvodit i principy další je JEDNOTA V RŮZNOSTI, JEDNOTA VEŠKERENSTVA. Co to znamená? Myšlenku až příliš vysokou! Nejde totiž o nic menšího než filozofii ADVAITY – neduálnosti, která, pokud je zatím v oblasti teorie, předjímá zkušenost jako potvrzení a realizaci tohoto principu. Filozofické kategorie, pokud jsou chápány teoreticky jako např. ideální požadavky nebo představy a sny jak by svět měl vypadat, ale nevypadá, nehrají v životě svých nositelů nebo autorů podstatnější roli. Zcela jinak je tomu v případě, kdy se jedná o názor rádoby sahající až k Tajemství života. Již sama blízkost nebo i vzdálená ozvěna tohoto Tajemství, přebírá bez našeho přičinění vládu nad životem člověka, byla vzpomenua a nyní přebírá právo na člověka celého.

Advaita – ve vlastním slova smyslu realizace Jednoty člověka a přírody, člověka a Kosmu, mikrokosmu a makrokosmu, jevů fyzických a psychických, člověka a společnosti, stvoření a Tvůrce, člověka a Boha – bývá někdy u unitářů vyjadřována univerzalistickou filozofií, s typicky náboženským vyjadřováním, jindy odmítáním používat náboženských termínů, jak to vidíme u unitářů – humanistů. Pro humanisty zřejmě představa „Bůh a člověk“ připomíná dualistický obraz nejednoty až propasti mezi „božským“ a „lidským“, proto raději používají označení Příroda, Praprincip, Jsoucno apod., tedy slova, za nimiž spíše tuší jednotu Tvůrce a stvoření.

Ve stejném smyslu, avšak opačnou metodou přibližují advaitu lidskému chápání Indové. V lidovém hinduismu se to naopak bohy jen hemží. Každý uctíváný světec je zde bohem, socha, řeka či posvátné místo jsou uctívány jako božské, také bohové a heroji jiných národů a kultur jsou snadno asimilováni jako bohové. Tak si obyčejný Ind přirozeně zvykal na boží přítomnost všade a ve všem a na možnost setkání s božstvím již zde na Zemi v tomto životě.

Z toho je patrné, že představu advaity lze navodit i zcela protichůdnými způsoby, avšak k jejímu skutečnému přiblížení vede jedině PRAXE. Nazvěme si ji třeba s bratrem Lorenzem „Provádění praxe přítomnosti Boží“.

Tak jako první křesťané chápou unitáři náboženství jako cestu (hodos). Ve smyslu lidského života, v jeho pozemském rámci může to být cesta k radosti z neradosti, ke klidu z neklidu, ke zdraví z nemoci, z nečinnosti k práci apod. V nadčasovém smyslu nemusí vždy cesta vést jen sluncem ozářenou krajinou a nemusí vždy znamenat jednoznačné a na první pohled zřejmé světské vítězství ve smyslu prosperity, výhry, úspěchu, zisku.

Naopak, cesta k Moudrosti a k Pravdě vede často temným lesem, „kde pravý směr jen těžko uhodnouti“ jak říká Dante v Božské komedii. Avšak je to cesta od tmy ke Světlu, od iluzí k Pravdě a od smrti k Životu, cesta svobody z otroctví a z oddělenosti a osamocení k Lásce, k té, o níž píše Dante v závěru své pouti:

*Moc obraznosti vzletné docházela
a v kruhu, jež se točí vezdy,
mým přáním, chtěním Láska otáčela,
z níž Slunce pohyb má a všechny hvězdy.*

Myšlenku takto chápaného Středu života nacházíme často nejen ztvárněnou v literatuře, ale i ve výtvarném umění. Nejnověji se k této myšlence i svým názvem a zaměřením hlásí výstava obrazů v Domě umění města Brna „Pohyb kolem středu“ malířů tzv. Olomouckého okruhu.

Cesta – hodos je „pohybem“ z našeho lidského úhlu pohledu. Z absolutního pohledu se zřejmě nedá hovořit o „cestě“, jestli vůbec lze takový „pohled“ přiblížit nebo si vzdáleně představit, jde spíš o věčně jsoucí uskutečnění, o stálou Přítomnost cíle.

„Cestování“ z našeho lidského stanoviska si můžeme připodobnit oběhem Země kolem Slunce. Staří o něm zřejmě věděli v dávných dobách, později, např. ve středověku byla tato znalost zapomenuta a „přece se točí“ byl převratný objev. Tedy Slunce – Božství je stále přítomno a stále zářící, avšak Země – „otáčivá“ planeta se, tak jako člověk od Boha, stále odvrací a zase navrácí a dle toho dopadá na ni zář paprsků. Není tedy věcí Slunce, že „zapadá“ a „vychází“ a není „Věcí Boha“, že člověk nevnímá Jeho stálou přítomnost a Lásku. Jedná se o Cestu člověka a nikoli stálici Boha. (z hlediska celého Vesmíru se jeví celá záležitost ještě jinak.)

zároveň je Cesta člověka Cestou návratu, návratu často „divnou nebo divokou krajinou“, kde na každém místě čeká nebezpečí a překvapení, z toho co my sami obsahujeme, co sebou nosíme a vláčíme, co nás ovládá a co jsme. Cesta návratu je cestou sebepoznání a prostředkem k nabytí sebevlády. Jak bychom se chtěli přiblížit Absolutnu, když jsme se ještě nepřiblížili ani sami sobě a sami sebe neznáme, jak chceme poznat vyšší světy, připomíná často jako dobrý psycholog a rádce na duchovní cestě dr. Norbert Fabián Čapek. Onen návrat do našeho skutečného Domova je největším dobrodružstvím života a nejlepší školou. Sebemenší krok na cestě návratu je mnohem cennější než dlouhá teoretická studia této problematiky, oné „tuny teorie pokulhávající za uncí praxe“.

*Pane kosmické žatvy,
pozemské krajiny
přísvitem Světla Tvého přízračné
září stříbrojasu Luny ztajené*

*jako krajiny tajemství duše naší
a krajiny hlubin bratří našich
probuzené jediným záchvěvem pohledu Tvého
ze smrti podobného snění.*

*Pane kosmické žatvy,
procitá kámen na dně skrytý
pod cintoríny křížů, pomníky žalu
moudrosti smíření do sladkosti pokání
umlká trpký kamenný sten.*

A aj, krouží ptáci návratu do Domova Tvého.

Jarmila Plotěná

LITERATURA:

- 1/ Jan Jandourek, Tomáš Halík: PTAL JSEM SE CEST, Praha, Portál, 1997.
- 2/ Bratr Lorenz: PRAXE PROVÁDĚNÍ PŘÍTOMNOSTI BOŽÍ, Praha, Unitária.
- 3/ Dante Alighieri: BOŽSKÁ KOMEDIE, překlad O. Babler.

VEZMĚME SVŮJ KRÁSNÝ KRAJ DO SVÝCH RUKOU!

Referendum o vstupu ČR do Evropské unie bude lakmusovým papírkem, zda jsme se vzchopili natolik, abychom dění v našem krásném kraji převzali do vlastních rukou. EU totiž podporuje regionalismus, tj. aby nejen členské státy, ale i jejich kraje i mikroregiony měly co nejširší samosprávu. Tak i občanské sdružení Kastálie je ukázkou, že i ve vsi Horním Bolíkově, za totality přezdívaném Jakešova Lhota, lze nalézt jedince, ochotné hospodařit ekologicky, ochotná pomáhat k rozvoji mikroregionu Podjavoří, který vydupala z ničeho starostka obce Zahrádky Mgr. Eliška Novotná.

Čím může brněnská obec unitářů přispět k zlepšení Jihomoravského kraje?
Nespoléhejme se na to, že se o to postarají politici, jejichž obzor málokdy přesahuje jejich

čtyřleté volební období. Je nás málo, ale můžeme si vzít příklad z německých unitářů, jichž je sotva 4 000. Každý desátý se nějak veřejně angažuje. V péči o tělesně postižené a vozíčkáře jsou v čele církví v Německu. Podle biblické charakteristiky jsou solí země.

Ruku na srdce. Kolik z nás zná svého poslance a senátora? Kolik se k nápravě bezpráví obrátilo na ombudsmana, který v Brně sídlí? Slýchávám výmluvu, že věkový průměr našeho členstva je vysoký a že většina našinců chce mít svatý pokoj nebo dokonce by potřebovala k ulehčení života používat veřejných služeb. Oceňujeme vůbec, do kolika veřejně prospěšných organizací či sdružení vnáší unitářskou slunečnici rev. Plotěná? Kdo z nás ji bude následovat?

Začněme každý sám u sebe. Na poslední schůzi brněnského správního sboru při trapném projednávání odměn zasloužilým ke kulatým výročím jsem prohlásil, že pokud se v lednu 2004 dožiji 80 let, nepřijmu žádnou peněžitou odměnu. Zvolení do funkce předsedy pokládám nejen za projev důvěry, ale i za zelenou k přehození výhybky, abychom jednou provždy se přestali chovat jako akcionáři obchodní společnosti s ručením neomezeným a pokladnu obce pokládat za zprivatizované vemeno dojně krávy. Kdo zasil do obce tržně ekonomické vztahy, a my dnes všichni sklízíme jejich jedovaté plody, učinil by nejlíp, kdyby naši obec opustil a našel sponzory pro společnost či církev vlastní. Mezi fundamentalisty v USA najde své zářné vzory, např. hodnocení, že Bůh má nejraději ty jedince, kteří dovedou co nejvíce vydělat do své kapsy.

Tak jako pražské Unitářské listy i brněnský Poutník hledá svou tvář. Jejich redakce donedávna vycházely ze šalivého předpokladu, že časopis může vydávat každý laik či funkcionář bez jakýchkoliv odborných znalostí, jak se to dělá. Trvalo 4 roky, než v Praze pochopili, že časopis bez odpovědného redaktora se neobejde.

Zvolili jste si za předsedu mj. člena Svazu českých novinářů, který je ve své činnosti povinen dodržovat určitá pravidla hry. Ty jsem se naučil v půltuctu redakcí, kde jsem byl zaměstnán. Nestrpím, aby Poutník suploval za udavačskou Vlajku kolaboranta Rysa. Jsem si vědom, jak důležitý je tým spolupracovníků. Nehodlám Poutníka plnit jen svými články, překlady a recenzemi, protože jsem se přesvědčil, že každý pokus vydávat časopis jako koktejl vlastních statí a překladů končí nezdarem, jako Mana a Baraka Vlasty Marka, stoupence Nového věku (New Age). Dokud nebude obnoven čtvrtletník Cesta, musíme se snažit tuto ediční mezeru zaplňovat.

Aby schválený obsah Poutníka mohl být tištěn poslední 2 – 3 dny v měsíci, přesouváme data schůzí redakční rady ze 4. čtvrtka v měsíci na třetí, tj. na 18. 9., 23. 10., 20. 11. a 18. 12.

Boris Merhaut

UNITÁŘI SPOLEČNĚ

6. 9. - 13. 9. 2003 penzion „INA“ Antonínov - Josefův Důl v Jizerských horách

Penzion je 10 min. pěší chůze od zastávky ČD Antonínov na trati Smržovka – Josefův Důl, nebo 15 min. od zastávky ČSAD Praha – Josefův Důl nebo 20 min. od konečné stanice ČD Josefův Důl.

Ubytování: cena 160,- Kč/os/noc

V přízemí jsou 3 pokoje, v 1. patře 12 pokojů. Pokoje jsou 2, 3, 4 lůžkové s omezenou možností, dva 1 lůžkové. V přízemí i v patře jsou společné umývárny, sprchy a WC. Pokoje se budou přednostně obsazovat po 2 (3) osobách, proto v přihlášce uveďte spolubydlícího (-cí), nebo jiný požadavek na ubytování (patro, samostatný pokoj)

Stravování: cena 100,- Kč - polopenze

Snídaně – máslo, džem, med, jogurt, pečivo, káva, mléko, čaj, sýry, šunka.

Večeře – domácí kuchyně – polévka, 1 jídlo s masem a přílohou, salát, ovoce, nebo zákusek.

Polopenze začíná večerí 6. 9. a končí 13. 9. snídaní. V přihlášce lze objednat předem bezmasou stravu. V objektu není kuchyňka a nelze na pokojích vařit. K dispozici je po celý den v jídelně varná konvice. 50 m od objektu je velmi dobře zásobená prodejna potravin.

Celková cena za ubytování a stravování tedy činí 260,- Kč/den. K této ceně se připočítává poplatek pro MÚ ve výši 15,- Kč (2,- Kč důchodci od 70 let)/ den, tj. 105,- Kč (14,- Kč).

K dispozici:

Objekt je zadán pouze pro nás. K dispozici je jídelna s TV koutem, velká společenská místnost s novým kobercem a TV, kde lze cvičit jógu, hrát i zpívat. Venku je posezení u ohniště i u bazénku s potůčkem za budovou. Parkování je možné přímo na dvoře objektu.

Rekreační možnosti:

Ideální podmínky pro lehkou pěší turistiku, výlety, procházky po okolí, možnost koupání v plaveckém krytém areálu v Jablonci n/N., nebo v „Aqua parku Babylon“ v Liberci, návštěvu sklárny s ruční výrobou skla a brusírnu v Harrachově. Doprava je výhodná vlakem, ze zastávky Antonínov (10 min. chůze od penzionu). Ze Smržovky lze navštívit Harrachov a Tanvald a na druhou stranu Jablonec n/N. a Liberec. Jízdní řády + mapa ČD budou k dispozici a také další prospekty z oblasti Jizerských hor.

S sebou vezměte:

Domácí obuv, ručník, cestovní pas (možnost výletu do Zittau), lehkou sportovní obuv, pokrývku hlavy, rukavice, deštník, pláštěnku, plavky, podložky na cvičení jógy, turistickou mapu Jizerské hory, slevenky na ČD (Z karta, důchodce, režijní, seniorpas)

Doprava:

Doprava bude zajištěna z autobusového nádraží Praha Florenc – odjezd v 8:15 hod. příjezd Josefův Důl 11:00 hod. Cena přibližně 120,- Kč.

Nebo individuálně vlakem odjezd Praha Hlavní nádraží v 9:06 hod. s přestupem v Tanvaldu a Smržovce do zastávky Antonínov.

Vyplněnou závaznou přihlášku předejte (zašlete) přes Vaši obec na ústředí NSČU do 31. května 2003.

Zálohu ve výši 1 000,- Kč předejte stejným způsobem do 20. června 2003.

POZVÁNKA

DO OBČANSKÉHO SDRUŽENÍ KASTÁLIE, HORNÍ BOLÍKOV

Systemový analytik, účastník pražského Fora 2000, ve svém bestselleru Bod obratu (česky Dharma Gaia 2003) charakterizuje dnešní krizi za mnoho úrovně. Proto nemají úspěch i dobře míněné pokusy nápravy na dílčích úsecích dynamiky společnosti jako

ekonomie, nezaměstnanost, vzdělávání, péče o zdraví, ochrana přírody a kulturního dědictví, atd.

Více šancí skýtá holistický či celostní přístup, tak jak jej u nás propagovali např. Dennis Meadows, Satíš Kumár, Hazel Hendersonová a zakladatel hlubinné ekologie Arne Naess. Členů neziskového sektoru, kteří se cítí osloveni touto plejádou moudrých průkopníků společnosti, „v níž nikdo neprohrává“, není mnoho. Neskládají však ruce do klína a na rozbouřeném znečištěném oceánu tržně ekonomické patologie tu s větším, tu s menším úspěchem experimentují s alternativními životními styly. Vytvářejí tak ostrůvky, ba i celá souostroví tzv. pozitivní deviace. Je jim společné, že kladou větší důraz na FROMMOVO BÝT než MÍT. Pokoj a Mír v nitru je jim přednější než honba za bludičkami zisku, majetku a moci, odmítají hledat cíl života v nabalování své kuličky, jak předvádí párek hovniválů v Čapkově dramatu ze Života hmyzu.

Češi a Slováci této orientace poznali řadu podobných komunit. Navštívili Findhorn na západním pobřeží Skotska, Schumacher College v Dartingtonu s organickou velkofarmou v jižní Anglii, ZEGG – Centrum pro experimentální kulturní design v Belzigu, Braniborsku či jejich odbočku Tameru v Portugalsku, ekologicky hospodařící komunu Dvě Labutě v Dánsku, Damanhur v severní Itálii aj. Mají tak rozmanitá společenství něco společného? Jedině to, že tak jako globální vzdělavatel své doby J. A. Komenský na první místo v životě kladou vertikální, tj. duchovní rozměr bytí: cítí se napojeni na „hlubinu bezpečnosti“, všepromokající Základ, kterému různá náboženství a víry dávají různá jména – Bůh, Jahve, Hospodin, Alláh, Tao, Brahma (stř. rodu), Íšvara, Višnu, Šiva, Krišna, Božská Matka, Manitou, atd.

Ostatní víry tolerovat je jen první krůček. Směřujeme do Evropy a musíme se psychologicky připravovat na to, že do oblastí, kde je dosud zachovalá příroda se budou stěhovat tak jako do Řecka či Portugalska zámožnější důchodci ze severnějších zemí, kteří se budou jinak stravovat a budou mít jiný životní styl než konzumně orientovaní Češi. Tak jako eko-turistika a eko-agro-turistika budou přinášet našincům živobytí ve formě pracovních příležitostí.

O to důležitější bude vést s cizinci plodný dialog. Katolíci k tomu účelu mají Ackermann Gemeinde, naši evangelíci již 10 let trvající přátelský reciproční styky se svými souvěrci v Německu, Rakousku, Holandsku i jinde, aniž o tom veřejnost ví. Na mezinárodní úrovni může být vzorem IARF – Mezinárodní asociace pro náboženskou svobodu, na jejichž sněmech se vytvářejí z jinověrců kroužky. Tito jedinci mezi sněmy spolu elektronicky komunikují a prohlubují vzájemné poznávání.

Podle C. G. Junga jedinci, pokud nejsou ateisté či agnostici, podle svého charakteru inklinují k jedné ze čtyř základních spiritualit. Jsou to:

- 1/ Via unitiva, pouť k Jednotě a moudrosti (džňána márga) – Mistr Eckehart, Mahariši;
- 2/ Via pozitivna, cesta Lásky a vroucí oddanosti (bhakti márga);
- 3/ Cesta skutků (karma márga) – nesobecká, nezištná práce pro bližní – Matka Tereza, Mahátmá Gándhí;

4/ Via transformativa – cesta harmonie, která za soupeřícími ideály objevuje skrytou harmonii a mystickou SKUTEČNOST – Thomas Merton, Rabíndranáth Thákur.

Kastálie, jejíž název se odvozuje od enklávy moudrých a moudrost hledajících z románu Hermanna Hesseho *Das Glasperlen Spiel* – Hra se skleněnými perlami, všechny tyto spirituality uznává za rovnocenné a legitimní a učí své stoupence mnohost cílů a názorů respektovat. Neaspiruje stát se masovější organizací, protože tak jako např. Junák – Skaut nastavuje laťku hodně vysoko. Jsme přesvědčeni, že i v postkomunistické společnosti je možno se ke Gáie, matce-Zemi chovat jako dobře vychované děti, tj. nejen od ní chtivě brát, ale i vděčně jí vracet. Nedupeme po její něžné pokožce v okovaných botách skinů, ale rádi chodíme bosí, lehce jako naši předkové kočovníci, kteří zanechávali jen otisky koňských kopyt nebo jako sběrači – bušmani, cestující po poušti, aniž by zanechávali stopy lidské činnosti. Jak můžeme dát najevo svou lásku k Zemi? Tím, že na ní budeme hospodařit tak jako naši zemědělní předkové – ekologicky, tj. bez jedů agrochemie.

Pro jedince pohmožděné a smýkané krutou neviditelnou rukou trhu je Kastálie oázou, Domem dobré vůle, místem regenerace k načerpání sil. Jsou imunizováni, aby odolali sebe rafinovanějším reklamním kampaním, které zákeřnými podprahovými triky transformují svéprávné občany na pasivní, bezduché konzumenty, zpracovávané falešnými slogany „kup dnes a zaplat' zítra“!

Program Kastálie je strukturován podle požadavků i možných vkladů dovedností různých návštěvníků. Mají k dispozici největší soukromou knihovnu moravsko-českého pomezí pro obory religionistiku, orientální filozofii, ekologii a Amerikán.

Než bude zajištěno přitápění solárními panely, program bude od jara do podzimu.

Hlavní témata: Jak zabránit střetu civilizací, který prorokuje Huntington; Hlubinná ekologie; Zelená ekonomie; Axiologie – nauka o hodnotách; Jóga a mauna – mlčení s meditací; Výchova k soběstačnosti: vaření, knihvazačství, údržba domácnosti, léčitelství, psychoterapie, byliny; Jazykové kursy konverzační i zaměřené na odbornou terminologii ekologie, religionistiky a filozofie; Angličtina, francouzština, němčina, ruština, španělština, písmo dévanágrí pro sanskrít a hindštinu; Zpěv, muzicírování; Divadlo; Psychodrama.

Kastálie leží na hranici tří krajů: Jihočeského, Vysočiny a Jihomoravského.

Je vhodnou zastávkou na cyklotrase Vídeň – Praha. Nejbližšími sesterskými centry jsou Chaloupky, Kněžice a Phoenix u Telče. Rovněž buddhistické meditační centrum v Peníkově u Českého Rudolfce. Přeshraniční styky rozvíjíme se všemi názorově příbuznými organizacemi. Připravujeme turistickou trasu po komunitách ve Světlíku na Šumavě, ekologických farmách, čajovnách a koloniích „pestrých a zelených“ u Volar i jiných místech, které se k našemu programu připojí.

Jak se do Kastálie dostat? Z Brna po silnici 23 na České Budějovice. Třináct kilometrů za Telčí je autobusová zastávka Horní Bolíkov. Rychlíkový autobus Brno UAN Zvonařka v 9:00 s lístkem do Studené. Záleží na dobré vůli řidiče, zda na zastávce zastaví. Jinak ze Studené ve 12:00 jednu stanicí zpět autobusem směr Třešť – Jihlava.

Lze se přijet podívat jak na víkend (pokud možno s povlečením nebo spacím pytlím). Stravování je polovegetariánské. Systém Self-cater – svépomoc při vaření. Koupaliště 10 minut, 30 minut tři jezírka v lomu Sumrákov, kam jezdí kvůli čiré, chladné vodě potápěči. Výchozí bod na nejvyšší horu Vysočiny Javořici. Návštěva rezervace UNESCO Telč.

Pax et bonum.

Mgr. Zdeněk Vrška

manažer

Kozí 4, 602 00 Brno

tel.: 603 246 546

PhDr. Boris Merhaut

zakladatel

Horní Bolíkov 39

378 53 Strmilov

tel.: 384 490 424

Na podzim zveme i na vysazování stromků k zalesnění holin po vývratech.

VÍRA V REINKARNACI

ANEŽ DARWINOVÉ STAROVĚĀU?

Jindy se tázal svých učedníků: „Za koho mne zástupy pokládají?“ Jedni odpověděli: „Za Jana Křtitele“, druzí: „Za Eliáše“, jiní: „že vstal některý z proroků dávných.“ Lukáš 9, 18 – 19. Z této odpovědi jasně vysvítá, že širší veřejnost pokládala Ježíše za některého znovuzrozeného zemřelého vynikajícího Izraelitu, čili, že věřila ve stěhování duší.

Právem tedy můžeme namítnout a tázat se, kam se poděla víra v reinkarnaci, když i sám Ježíš Nazaretský se o ní podle evangelií jasně zmiňuje?

Proč nacházíme v evangeliích jen tyto ojedinělé výroky z úst nejpovolanějších? Odpověď zdánlivě obtížná, je ve skutečnosti velmi jednoduchá. Další Ježíšovy výroky o znovuzrození byly prostě jako nepohodlné z evangelií vypuštěny. Lidé, kteří přijímají

soudobé znění evangelií jako jediné správné, namítnou, že toto tvrzení je přinejmenším „smělé“ nebo „opovážlivé“. Ale o „smělosti a opovážlivosti“ by se mělo spíše mluvit u těch, kteří dali souhlas nebo nařídili, aby všechny výroky o REINKARNACI byly z evangelií vyškrtuty. Byly tedy, jak se nyní říká, cenzurovány. A jenom některé výroky unikly pozornosti tehdejších cenzorů, a to z dopuštění Božího, aby alespoň část veliké pravdy byla zachována a svědčila o pravosti víry v reinkarnaci tak, aby mohla být v pravý čas opět oživena. Kdyby tomu tak nebylo, byla by Ježíšova slova v evangeliích úplnou kuriozitou.

Není tomu příliš dávno, stalo se to těsně před II. světovou válkou, že byla nalezena dvě nejstarší evangelia, mnohem starší než dosud známé rukopisy. Jedno evangelium bylo údajně nalezeno „v jistém tibetském klášteře“ (jeho jméno není uvedeno, ani jméno nálezce). Druhé našel lékař profesor Székely v královské bibliotéce ve Vídni. Toto evangelium je psáno staroslovansky. Jeho objeviteli se později podařilo nalézt i původní text, psaný v Ježíšově řeči, v aramejštině, a to ve vatikánské knihovně. Z tohoto textu bylo staroslovanské evangelium přeloženo doslovně, bez škrťů a proto se tam mluví i o reinkarnaci.

Kdo tedy měl zájem na tom, aby byly Ježíšovy výroky korigovány?

- Onen zájem měly:
1. římský stát
 2. římská církev

Římský stát, aby mohl ovládati polovzdělané masy lidí, občany nepřehledného římského impéria, jímž se jako lavina šířily křesťanské ideje lásky a také proto, že se cítil ohrožen ve svém mocenském postavení. Lidé, kteří uvěřili Ježíšovým slovům „nebojte se těch, kteří zabíjejí tělo, duši však zabít nemohou“, stali se pro Římany neovladatelní. Jak měli přinutit tento „lid lásky“ k slepé bezmyšlenkovité poslušnosti? Jak mohli zotročit lidi, kteří v duchu Kristova evangelia hlásali zrušení otroctví i nadvládu jedněch nad druhými, protože jsme přece všichni dítkami božími a tedy i vzájemnými bratry a sestrami?

Proti takto smýšlejícím lidem bylo nutno zakročit určitým způsobem, který by udržoval poddané v poslušnosti a působil ještě mocněji než samotná slova Kristova. A tak se začalo hrozit peklem. Jaká hrůza! Člověk mohl ztratit nejen své hmotné tělo, ale i jeho duše mohla být navždy ztracena, když byla odsouzena do pekla. Ale toto nové učení o pekle bylo v rozporu s vírou v reinkarnaci. Proto, aby pekelné hrůzy se mohly stát součástí lidové víry, musely být z mysli lidí vymýceny osvobozující myšlenky o reinkarnaci. Muselo být stvořeno peklo.

Představa pekla vyhovovala zejména státu, neboť naháněla strach a lidem žijícím ve strachu se snadněji vládne.

Klasickým příkladem je přebujelé vyhrožování věčným pekelným zatracením českému a moravskému lidu například v době husitských válek, po bitvě na Bílé hoře, v období tzv. TEMNA nebo i později za Bachova absolutismu.

J. Plotěná

Miluše Šubartová

VIBROVAT TÓNINOU KVĚTŮ

Vítejte všichni vznešené mysli
snící s múzou o boží míze květů
Zářivé spektrum barev a vůní
vloudí se do duše k proměnění
Umíš tkát na osnově nitra
kosmický soulad desatera?
V studánkách zřít zrcadla perutí
pak vlétat se skřivánky
sametem křídel motýlích?
Vibrovat tóninou vůní a barev
Zastavit okamžik setkání s anděly?
Boží zahrada v modlitbě obejmě tě
když fialku prosíš o milost
sedmikrásku o moudrost
slunečnici o pohled vertikálou k nebi
o požehnání begonii
orchidej o radost
chryzantému o zralost
tulipán o rozvahu
lilii by odvanula zlobu
pak posvátný oheň růže

planoucí odevzdaností Bohu...

Duchovnost pulsuje v každé tónině květů

a vládce jara archanděl Rafael

zazáří boží jiskrou i v tvém nitru...

Zvonečky na stráni vyzvánějí

bys neminul kapličku na cestě ke vzkříšení

ke kříži Ježíše, je stromem poznání

duchovního zrození

které košatí a vrůstá do nebeské zahrady.

RECENZE

C. G. Jung: AION. PŘÍSPĚVKY K SYMBOLICE BYTOSTNÉHO JÁ. Brno, Nakladatelství T. Janečka 2003. 293 stran. – Sebrané spisy 9/II.

Druhý díl 9. svazku Sebraných spisů s titulem „Archetypy a kolektivní nevědomí“ na rozdíl od 1. dílu, kde jsou kratší Jungovy eseje, je Aion rozsáhlou monografií o patrně nejdůležitějším archetypu „das Selbst“, angl. the Self, pro nějž překladatel Petr Patočka zvolil termín „bytostné JÁ“. Je to veličina nadřazená běžně užívanému termínu já (das Ich) a ať si toho jednotlivec je či není vědom vytváří střed pole vědomí, Komenského centrum securitatis – hlubinu bezpečnosti. Zatímco blízká Jungova spolupracovnice M. L. Franz svou analýzu zaměřila na zkoumání psychologického přechodu antiky ke křesťanství, toto Jungovo zkoumání se soustřeďuje na proměny psychologie v rámci křesťanského věku (eónu) na základě nejen křesťanství přijatelných, ale i církví zavržených symbolů bytostného Já gnostického a alchymistického původu.

Tento archetypický obraz celosti má v dějinách své předchůdce, jak Jung doložil ve svém díle Psychologie a alchymie (1944). Pro věk Ryb je charakteristická kontaminace celosti Anthrópa (Syna člověka) dualistickým dilematem Kristus – antikrist. Postava Krista není tak jednoznačná, jak by si církev svatá i zbožní věřící přáli. Jak to, že v patristické

hermeneutice má tolik symbolů společných s ďáblem: lev, had (užovka), noční pták, havran, orel a ryba? Jak to, že jitřenka (stella matutina) = Lucifer, označuje jak Krista, tak ďábla?

Znamení Ryb

Symbolem ryby (ichthys) na starém Předním východě je častý: kněží babylónského rybiho boha Óanna se rituálně odívali do koží, eucharistické požívání ryb znali Féničané i Thrákové v žoldu říše římské. Dalším zdrojem ztotožnění ryby s Kristem je astrologie. Židovský učenec z přelomu 15. a 16. století uvádí, Abarbanel, že dům Ryb je domem spravedlnosti a zářivé nádhery. Saturn je hvězdou Izraele a Jupiter = král spravedlnosti. Konjunkce Saturna s Jupiterem znamená sjednocení extrémních protikladů.

Vazby k věku Ryb jsou v evangeliu, kde apoštolové jsou označováni jako rybáři lidí. Ryba je hlavní pokrm při agapé – hostině lásky. Ve věku Ryb ryba se stává označením Boha, který se stal člověkem, aby byl obětován jako beránek a sám byl pojídán jako ryba.

Mnoha citacemi Jung dokládá, že symbol ryby autochtonně tryská z nevědomí (s 146). Rybaření jako činnost je intuitivní pokus chytit na udici, tj. pochopit nevědomé obsahy, vynořující se z hlubin nevědomí. Nostrodamovo proroctví (s. 95 – 101).

Krizi dnešní západní kultury můžeme sledovat od 16. století, kdy se církev rozštěpila. Tehdy bylo upuštěno od vertikály, vzepětí vzhůru – gotiky. Zájem se přesunul na horizontálu – zmocňování se přírody a země a všech jejích zdrojů. Učenec, lékař a astrolog Nostrodamus předpověděl, že antikrist přijde ze severu. Proto byl Luther považován za „druhého antikrista“ po Mohamedovi.

Gnostické symboly bytostného Já (s 177 – 212)

Podobenství o přitažlivosti magnetu a železa v Hippolytově díle Elenchaos najdeme třikrát. Kristus je magnet, který na sebe přitahuje ony substance božského původu v člověku, shromažďuje je a unáší k nebeskému místu počátku. Had je ekvivalent ryby – obojí jsou oblíbenými symboly podvědomých tvořivých sil, vynořujících se z nevědomí. Lidu bylo přijatelnější ztotožnění Spasitele s rybou, pro setovce s hadem. Na druhé straně byl Kristus asimilován se symboly království Božího: hořčičné zrno, ukrytý poklad či drahocenná perla.

Struktura a dynamika bytostného Já (s. 213 – 254)

Z Hippolytových náznaků Jung vyvozuje, že gnostici byli dobří psychologové. Introspektivním pozorováním zjistili, že „gnóze je nepochybně psychologickým poznáním, jehož obsahy pocházejí z nevědomí.“ (s. 214) Svrchovaně důležité symboly celistvosti jsou geometrické tvary s prvky kruhu a čtvernosti. Trojnost lze považovat za relativní celost. Avšak psychologicky je trojnost buď defektivní čtvernost nebo přechodný stav na cestě ke čtvernosti. (s 215) Doplněkem čtveřice je jednota. V kvadratickém prostoru je symbol bytostného Já: bůh či bohu připodobněný člověk, kněz, kníže, děd, milovaný otec či starší bratr. Z mimolidských symbolů bytostného Já ve snech nejčastěji vystávají slon, kůň, býk, medvěd, bílý i černý pták, ryba, had; vzácněji želva, hlemýžď, pavouk a brouk. Z flory

nejčastěji strom a květina, z přírodních útvarů hora a moře. Temný aspekt metafyzických postav byl pro gnostiky běžný: proti dobrému Bohu je nevědomý, nedokonalý demiurg, od počátku 2. tisíciletí ztotožněný s ďáblem.

V doslovu Jung uvádí, že toto zkoumání nepovažuje za samoučelné, nýbrž že má psychotherapeutický potenciál. Pomáhá pacientům, aby se snadněji vyrovnali se stínem, onou svou méněcennou, provinilou a popíranou částí ega. „Jestliže se dosud soudilo, že lidský stín je zdrojem všeho zla, nyní již můžeme...odhalit, že nevědomý člověk, totiž stín, nesestává jen z morálně zavrženíhodných tendencí, ale že vykazuje řadu dobrých kvalit (jako) účelné reakce, skutečnosti odpovídající vjemy, tvůrčí impulsy aj. Zlo se na tomto stupni poznání jeví mnohem spíše jako překroucení, zmrzačení, nesprávný výklad a nepřístojné užívání...přirozených skutečností.“ (s. 256) Nezatrácujeme archetypy animus – anima, i když se setkáváme s jejich nevídanou a negativní podobou. I ony mají svůj pozitivní aspekt, nezbytný k vhledu, že bytostné Já je complexio oppositorum sjednocení, spojení protikladů.

Racionalisticky orientovaným teologickým vykladačům tento termín činí nepřekonatelné potíže na rozdíl od spirituálních alchymistů, kteří popisují chymickou svatbu, jejímž plodem je kámen mudrců. Toto dvojsoucno je rozpoznatelným symbolem „das Selbst“ – bytostného Já. Psychologicky je bytostné Já sjednocením vědomí (mužské) a nevědomí (ženské), takže představuje kýženou psychickou celistvost.

K překonání mělkého dualismu je tento Jungův návrat k symbolice bytostného Já nevyhnutelný, neboť odstraňuje církevní dogma božské asymetrie Kristus – antikrist. Církevní nauka privation boni (deprivace dobra) zavile negovala schopnost nevědomí produkovat legitimní a adekvátní symboly celistvosti, čímž přispěla svým nebezpečným rozšířením k světonázorové dezorientaci celých generací 20. století. Plodnou půdu interpretace mandal našla v transpersonální psychologii v praxi Stanislava Grofa a jeho školy.

V dobách kdy i nejmávanější nakladatelství kapitulují před neúprosným trhem a přizpůsobují se praxi svých konkurentů bez jakýchkoliv zábran v honbě za ziskem, je třeba zvláště ocenit úsilí redaktora českého překladu PhDr. Karla Plocka, který odborné revizi tak obtížného textu věnoval asi víc času, než samotný překladatel Petr Patočka. Český čtenář je tak obdarován textem, jehož prameny po ničivém bombardování knihoven a u nás likvidací řádových knihoven v éře totality pro něj nejsou dostupné. Odborníci se shodují, že Aion byl ze všech dosud vydaných Jungových děl na překlad nejobtížnější. Obohacuje nejen teology, filozofy a psychology, ale všechny ty, kteří podvědomě cítí společné kořeny EU.

PhDr. Boris Merhaut

Jolana Poláková: BŮH V DIALOGU. K hledání živého základu filozofické teologie.
Praha, Vyšehrad 2001. Edice Logos, sv. 8. Stran 80. Kč 66,-

Je vzácné, aby v tak exkluzivní edici docházelo k reedicím. Přesto se tak stalo autorčinu dílu „Možnosti transcendence“ (Zvon 1994), které mělo r. 1996 dotisk.

Autorka, narozená 1951, vystudovala obory filozofii a latinu a působila ve Filozofickém ústavu ČSAV. Když se „provinila“ jako spoluvydavatelka katolického samizdatu, byla vyhozena a živila se jako knižní redaktorka. Mimořádně talentovaná myslitelka se vrátila do Filozofického ústavu r. 1990. Jako členka kolegia Zvon připravovala k vydání řadu děl tzv. ideologických diverzantů českých filozofů a teologů: Mádra, Zvěřiny, Vrány, Skalického, Říhy, Janáta, Lobkowicze a Špidlíka, jakož i téměř neznámých moderních evropských myslitelů (Casper, Lévinas, Waldenfels, Weisch, Welte aj.). Některé její studie vyšly v západní Evropě i USA.

Prastarou formu monologu znali ve staré Indii i Aristotelés. V 19. století ji zkoumal Wilhelm von Humboldt a ve 20. století responzní a dialogický charakter myšlení objevila celá plejáda myslitelů jako Husserl, Buber, Marcel a Lévinas. Ti poznali, že myšlení vždy „potřebuje druhého“ a zdůrazňují mravní rozhodování: „Zda planeta Země bude zítra nukleárně zničenou pouští nebo kvetoucí zahradou, jejíž plody si budou lidé spravedlivě dělit, závisí na rozhodnutích naší svobody“. Vycházejíc z responzní fenomenologie Rosenzweiga a Lévinase, česká filozofka předkládá vlastní myšlenky a vztahu člověka k Bohu a o zpětnovazebném vztahu Boha k lidem. Nutno zdůraznit, že nejde o reflexe ryze rozumové, nýbrž že se opírají o zkušenosti duchovní.

Za ústřední otázku považuje: „Kdo jsi – ty Bože?“ Ze svého oslepujícího „nepřístupného Světla“ Bůh se rozprostírá do spektra barev, které už jsou člověku vnímatelné: přitažlivost, blízkost, svatost, láskyplnost. Tyto výrazy Božské řeči Poláková nechápe suše scholasticky jako atributy, predikáty, kvality či fenomény monologického myšlení, nýbrž jako harmonické akordy vzájemného prolínání, směřující k plnosti dialogu. Tím Poláková překračuje praktickou zbožnost, prožívanou v mezích nábožensky hedonistického antropocentrismu.

Za nejproblematictější považují 13 reflexí o SKRYTOSTI (s. 21 – 38), protože v nich převládá „rozum“, ne intuice.

Naproti tomu širší souhlas těch, kteří „ví, že ví“ najde charakteristika Blízkosti (s. 38 – 47), neboť ta je pro člověka tak duchovně „hmatatelnou“ oporou, že např. dopomohla politickým vězňům nacistů a komunistů přežít v extrémně ničivém prostředí.

Chápejme reflexe Polákové jako naléhavou výzvu k zahájení dialogu mezi křesťanskou teologií a filozofií, kdy prvá přestane filozofii považovat za „ohrožení víry“ a moderní filozofové křesťanství za staromódní konglomerát „tmářských předsudků“. Nejen křesťanství, ale i každá filozofie, která se nezpronevěřila původnímu významu „lásky k moudrosti“, je schopna také dialogu s Bohem.

Co činíme, abychom překonávali dva monology křesťanů se zastánci rozumářské, „vědecké“ filozofie, tj. s živou vírou a filozofujícího rozumu, připomínající marnost pokusu o

dialog apoštola Pavla na athénském Areopagu: „Rádi si tě poslechneme, ale až někdy jindy“ (Sk. ap. 17, 32)? V tomto ohledu universalistické unitářství má větší možnosti než v Česku kterákoliv etablovaná církev.

Boris Merhaut

Erich Fromm:

MÍT NEBO BÝT?

Osobnost významného filozofa, psychiatra a sociologa Ericha Fromma není zajisté čtenářům Poutníka neznámá. Připomeňme si jeho knížku, která se zabývá vztahem člověka k člověku a ke světu. Erich Fromm rozlišuje dva zásadní přístupy jedince ke svému okolí, ať už se jedná o živé bytosti anebo věci a hodnoty hmotné. Je to přístup vlastnický a přístup bytostný.

Zkoumá projevy těchto přístupů v každodenních zkušenostech. V jazyce, učení, víře a lásce. Ilustruje je četnými citacemi. Vedle citací ze Starého a Nového zákona nalézáme tam citáty z díla Mistra Eckharadta, jehož myšlení a cítění je nám unitářům velmi blízké.

V další části pak hlouběji zkoumá rozdíly mezi oběma přístupy a vyjadřuje se v určitých termínech jako aktivita a pasivita, jistota a nejistota, solidarita a antagonismus, ale také prožitek radosti a smutku.

V závěrečné části se zabývá problémy, které nás unitáře mohou velmi zajímat. Jsou to problémy týkající se úlohy náboženství ve společnosti a jak dalece mohou ovlivňovat člověka. Fromm totiž formuluje a chápe náboženství jako „sdílený soubor myšlenek a činností poskytujících jedinci rámec pro orientaci v praktickém životě a zároveň předmět hluboké úcty“.

Zajímavé jsou jeho úvahy o opravdovosti křesťanského charakteru západního světa a jeho charakteristiky „industriálního“ a „kybernetického“ náboženství, vrcholící v návodu na vytvoření „nového člověka“ a „nové společnosti“, což podle některých kritiků působí až utopicky.

Pozorný čtenář – unitář však najde řadu shodných přístupů k posuzování „opravdového křesťanství“ a „opravdového náboženství“, jak je chápou právě unitáři.

Dle různých materiálů zpracoval M. Mikota

Erich Fromm:

PŘEDMĚTY LÁSKY

Láska není především vztah k určité osobě; je to postoj, orientace charakteru, určující spřízněnost se světem jako celkem, a nikoli s jedním „objektem“ lásky. Miluje-li někdo jen jednoho člověka a ke všem ostatním lidem je lhostejný, není jeho láska nic jiného než symbolické připoutání či rozšířené sobectví. Většina lidí však věří, že lásku představuje objekt, ne schopnost. Věří dokonce, že je důkazem intenzity jejich lásky, nemilují-li nikoho jiného než „milovanou“ osobu. To je stejný klam, o němž jsme hovořili již dříve. Někdo totiž nevidí, že láska je aktivita, síla duše, věří, že vše, čeho třeba, je najít správný objekt – a pak již vše půjde samo od sebe. Takový názor se dá srovnat s názorem člověka, který chce malovat, ale místo aby se tomuto umění učil, tvrdí, že musí jen čekat na správný objekt, a že jakmile ho najde, bude krásně malovat. Miluji-li skutečně jednoho člověka, miluji všechny lidi, miluji svět, miluji život. Mohu-li někomu říci: „Miluji tě“, musím také být schopen říci: „V tobě miluji všechny lidi, tvým prostřednictvím miluji svět, v tobě miluji i sebe.“

Říkat, že láska je orientace, která se vztahuje na všechny, a ne na jednoho, ovšem neznamená, že mezi různými typy lásky nejsou rozdíly, které závisí na milovaném předmětu.

Miloš Mikota:

KAPITOLY Z DĚJIN ANGLICKÉHO UNITÁŘSTVÍ

Kolikrát jsem navštívil ústředí anglických unitářů, kteří sídlí v budově, kde kdysi stála kaple Essex Street Chapel, už ani nevím. Její původní podobu, jak vypadala před válkou,

jsem bohužel neviděl. Její historie je velmi zajímavá, protože byla vlastně první kaplí či kostelem, nesoucí jméno „unitářský“.

Unitářské myšlenky se sporadicky vyskytovaly a šířily již téměř jedno a půl století, ale bylo to riskantní. Kdo se toho odvážil, musel být statečný, ba velice statečný. A musel mít dobré přátele, jakými byli dr. Priestley a dr. Price. Tím odvážlivcem a je nutno říci, že šťastným odvážlivcem byl tehdy v roce 1774 reverend Theophilus Lindsey (narozen 20. 6. 1723).

Reverend Lindsey byl původně duchovním anglikánské církve, avšak věnoval se více než dodržování církevních dogmat charitativní činnosti v chudinské čtvrti svého tehdejšího působiště. Náboženství totiž chápal jako službu bližnímu, a to službu jak duchovní, tak i hmotnou. Jelikož nesouhlasil s ortodoxními články víry a s předpisy „Modlitební knihy“, musel se vzdát svého místa. Ač byl téměř bez prostředků, jeho manželka ho neopustila, ačkoliv jí to jedna bohatá teta radila.

Reverend Lindsey se rozhodl, že si v Londýně založí svůj vlastní sbor – sbor unitářský. S pomocí svých přátel si pronajal v Essex Street bývalou aukční síň, která mohla pojmout až 300 lidí.

Sedmnáctého dubna 1774 se začali scházet první jeho příznivci. Zprvu jaksí váhavě, neboť se šeptalo, že bude přítomen vládní špicl. Lindsey však řídil bohoslužbu přesně podle dosud platného nařízení, takže nemohlo být proti němu policejně zakročeno. Na své posluchače však nejvíce zapůsobil svým kázáním na téma „Úsilí o zachování jednoty ducha ve svazku míru“.

V tomto kázání apeloval Lindsey na uskutečňování opravdové lásky k Bohu a k člověku, na zásadách snášenlivosti a na činnosti charitativní. Byl to zřejmě úvod k jeho dalším kázáním, ve kterých zvěstoval posluchačům hluboké hodnoty pravého Ježíšova křesťanství. Tyto promluvy byly vedeny čistě v duchu unitářském.

Ačkoliv na prvním shromáždění bylo přítomno více než 200 lidí, včetně jednoho lorda, několika kleriků z anglikánské církve a také tam byli jeho přátelé dr. Priestley a dr. Benjamin Franklin, který v té době byl právě v Londýně, trvalo ještě nějakou dobu, než úřady přidělily Essex Street Chapel řádnou registraci pro veřejnou bohoslužbu. Nebylo to tedy lehké, ale dobrá věc se podařila a brzy místnost nestačila pojmout všechny, kteří přicházeli a tak za 4 roky byla vybudována nová kaple a fara, které sloužily svému účelu až do roku 1886. Unitářská obec se pak přestěhovala do Kensingtonu, ale v Essex Street zůstalo ústředí organizovaného unitářství. A je tam dodnes, i když opět v nové budově po roce 1945. Zde rovněž sídlí nakladatelství, které na počest jmenovaného unitářského průkopníka nese jméno „Lindsey Press“ a je zde i vydavatelství unitářského časopisu The Inquirer.

Jak jsem se již dříve zmínil, budova, která sloužila unitářským bohoslužbám po dobu 170 let, byla v roce 1944 zničena při nacistickém náletu na Londýn. Nepřátelská bomba sice zničila materiální dědictví reverenda Theofila Lindseye, nezničila však jeho dědictví duchovní, které je živé nejen v Anglii, ale mezi unitáři na celém světě, kteří v tomto století

– ještě s větším úsilím než kdy jindy – upřímně se snaží o zachování jednoty ducha ve svazku míru.

VÝZNAM REGRESNÍCH TERAPIÍ

nevidím ani tak v informaci klienta v konkrétním jeho minulém životě, neboť vlastní obsah terapeutova sdělení nemusí mít nutně léčivé dopady. Jde mi spíš o příklad, kdy klient se s tvrzením terapeuta nesetká poprvé a přichází již s určitou představou o některých věcech ze své „minulosti“ (prenatální či „minulosti“ v jiných životech), tedy donese si již určitý příběh a nyní slyší tento příběh od jiného člověka, případně od dvou i více na sobě nezávislých osob.

Co si myslet o takové situaci? Jde skutečně o léčení minulého života? Mohou vás při tom napadat otázky různého druhu. Např. nejde zde o sugesci? Což takový případ, kdy klient je schopen svůj příběh terapeutovi vsugerovat, ovlivnit jeho výpověď (v případě, že již dříve na nějaký příběh či situaci myslel či byl přesvědčen, že je prožil nebo že se jeho nynějšího života nějak týkají?

Domnívám se, že dokonce není vůbec důležité jak vlastně ke konsensu došlo. Zajímavější je skutečnost, že k něčemu takovému může dojít. Zajímavá je tu ona spontánně osobitá spolupráce, při níž jakoby klient i terapeut otevřeli tutéž stránku akašické kroniky a společně z ní četli, aniž by bylo příliš nutné vědět, kdo napsal na té stránce nacházející se text. Důležitější je, že bylo tak učiněno bez použití hmotných smyslů, že zde pracovalo něco mimo nám známý čas a prostor v prostředí, kde platí jakoby jiné zákonitosti, kde se informace šíří jiným než zachytitelným způsobem.

Léčivost regresních terapií vidím spíš v adresnosti informace, v prožitku: „toto se mne osobně týká a je to mimo dosah mých hmotných smyslů“. Závažnost objevu tohoto faktu pro klienta jako nové skutečnosti vidím důležitější než obsah samotné terapeutem poskytnuté informace.

Mgr. Jarmila Plotěná